

Aktiv kirke Church in action

Christian Science Sentinel, 7. desember, 2009

Eric Oyama

Jeg må innrømme det: Det tok litt tid før jeg så verdien og hensikten ved kirke. Og jeg tror det delvis var fordi jeg hadde en følelse av mangel på fellesskap.

Da jeg var yngre, fikk jeg inntrykk av at kirken var et sted hvor man diskuterte fargen på maling ("Varm-hvit er mer åndelig enn eggeskall-hvit!"); eller den fysiske strukturen og innredningen i kirken eller leseværelset ("Jeg *har* bedt angående dette, og *jeg har* rett!")

Ikke til å undres over at jeg ikke ønsket å være en del av kirken – jeg fant ikke noe fellesskap der, og derfor så jeg ikke at kirken hadde noen gyldighet for meg eller for samfunnet. Det var ikke det at jeg ikke trengte å vokse en del selv. Jeg var tilfreds med å holde meg hjemme på søndager og holde på med mitt eget åndelige studium og reflektere over det. Og på den måten ble den stille tiden i bønn sammen med menigheten under søndagsgudstjenesten gjort om til stille og rolig tid for meg selv hjemme, og til slutt til stille tid med øynene igjen og hodet på en pute.

Jeg studerte Kristen Vitenskaps uketekst og Mary Baker Eddys skrifter – i sær *Vitenskap og helse med nøkkel til Skriften* – på søndager og uken igjennom, og vokste i min praksis og demonstrasjon av Kristen Vitenskap. Men når jeg var helt ærlig med meg selv, kunne jeg se at min vekst begynte å flate ut.

Jeg hadde allerede gjort det til en vane å be og lytte til Gud for å få rettleiding i livet mitt. Så det var naturlig å vende meg til Gud for å se hvordan jeg kunne fortsette å utvikle meg i Kristen Vitenskap. Det er unødvendig å si at jeg ble overrasket da en "engle-tanke" (se *Vitenskap og helse*, s.581) antydte at jeg burde begynne å gå i kirken igjen. Og denne "stille susing" av en stemme ledet meg dessuten til å gå tilbake til den kirken jeg hadde sluttet å gå i.

Alle slags argumenter for hvorfor dette ikke var noen god idé dukket opp – når alt kom til alt, tenkte jeg, kanskje det var en kirke som var bedre og som ville passe til min personlighet og oppfatninger om kirke bedre enn den jeg hadde sluttet å gå i. Ville jeg ikke kunne gå glipp av noe dersom jeg ikke først undersøkte alle foreliggende mulighetene?

Men denne "stille susing" var noe jeg visste jeg ikke kunne overse, så jeg gikk motstrøende tilbake. I en tid var jeg kronisk sent ute til gudstjenestene, men jeg var glad for å merke at plassanviserne likevel ønsket meg velkommen.

Imidlertid begynte jeg snart å se et mønster i livet mitt – ikke bare var jeg sent ut når jeg skulle i kirken, men jeg var sen med hensyn til praktisk talt alt annet også. En søndag da jeg ankom idet den andre eller tredje seksjonen i uketeksten ble lest, satt jeg nede og følte meg lei og skuffet over meg selv. Det lot ikke til å spille noen rolle hva jeg gjorde, eller hvor hardt jeg prøvde å komme meg ut av døren i tide; jeg var bestandig sent ute.

Men så kom en dørvakt bort og snakket til meg. Jeg fortalte henne om min frustrasjon, og hun svarte at vi alltid er på vår "rette plass" i ethvert øyeblikk. Jeg tenkte: "Hvordan kunne jeg være på

For andre oversettelser på norsk, henviser vi til <http://www.spirituality.com/kristenvitenskapsherold>

© 2010 The Christian Science Publishing Society (CSPS)
Opp til 50 kopier av denne artikkelen kan skrives ut og distribueres på et utgiftsdekkende grunnlag. Artikkelen må ikke sendes som e-post, eller innlemmes i en nettside. Vennligst send isteden en lenke til denne artikkelen på nettsiden til CSPS. For å få tillatelse til å gjengi artikkelen i en annen publikasjon, send en e-post til copyright@csp.com, med titellinjen "Copyright Request" på engelsk.

min rette plass når gudstjenesten begynner klokken 10.00 og jeg fortsatt sitter fast i trafikken eller på T-banen?" Men etterhvert som vi fortsatte å snakke, innså jeg at jeg ikke behøvde å akseptere at noen hindring kunne holde meg borte fra der jeg hadde behov for å være. Dørvakten nevnte også mange andre åndelige ideer som jeg kjente igjen fra ukens bibeltekster, men fra et friskt synspunkt jeg ikke hadde tenkt på før. Jeg ble så takknemlig for denne kvinnens eksempel på aktivt kristent fellesskap! Så satt vi der i en krok i kirken og hørte på uketeksten sammen.

Plutselig ble jeg bare slått av inspirasjon fra gudstjenesten. Etersom jeg lyttet til avsnittene som ble lest, fikk de alle ny betydning for meg om Gud og min identitet. Selv om jeg hadde studert uketeksten hele uken, hadde jeg ikke fått mye inspirasjon fra den. Jeg hadde til og med diskutert den med venner, men deres svar syntes ikke tilfredsstillende. Men nettopp der i kirken ble jeg likevel lettet for en tyngende følelse jeg hadde gått med de siste månedene. Jeg måtte smile da min følelse av å være "utenfor" ble borte.

Den gudstjenesten ble slutten på den kroniske forsinkelsen. Og jeg begynte å komme tidsnok eller tidligere til andre avtaler også. Fellesskapet som det medlemmet i kirken viste meg var ubetalelig.

Skjønt jeg hadde fått ny inspirasjon, bar jeg fortsatt på ting jeg satte spørsmål ved når det gjaldt kirken. For eksempel lot det til at de fleste helbredelsene folk fortalte om på kveldsmøtene på onsdag, hadde hendt for mange år siden. Jeg undret, hvor var dagens helbredelser?

Den måten å tenke på endret seg da jeg innså at jeg måtte nærme meg onsdagsmøtene med et tankesett som var mindre anklagende. Virkelig fellesskap betydde å gi støtte og oppmuntring til de andre medlemmene; så istedenfor å være opptatt av å "få" inspirasjon fra vitnesbyrd, måtte jeg fokusere på min egen takknemlighet og dele den med andre, med mindre av holdningen "meg kontra dem". Det forekom meg at hvis jeg virkelig ønsket å høre om tidsaktuelle helbredelser, kunne jeg begynne å dele mine egne! Så jeg begynte å fortelle om mine beskjedne opplevelser med å praktisere Guds lov. Jeg likte å gi tidsnære vitnesbyrd fordi – akkurat som den tiende spedalske som kom tilbake for med en gang å vise Jesus takknemlighet for sin helbredelse (se Luk 17), ville jeg være sikker på at jeg ikke lot det gå for mye tid før jeg delte min takknemlighet for alt det gode jeg var vitne til.

Med disse vitnesbyrdene begynte jeg å erkjenne at den helbredende nærheten av Kristus er nettopp her idag, akkurat slik den alltid har vært. Jeg begynte å se at det var sant for hvert menneske jeg støtte på ved gudstjenestene. Nå er det herlig å høre alle slags svært tidsnære vitnesbyrd om Kristen Vitenskaps helbredelse fortalt i min kirke.

Min bønn for kirken har også inneholdt tanker om den kjærlige gjensidige påvirkningen mellom medlemmer av tidlige kristne kirker som det står om i Bibelen. De var en gruppe som tilba sammen. De hadde måltider sammen. De sørget for at samfunnet ble tatt vare på. Jeg studerte også befalingen fra Jesus på forsiden av *Vitenskap og helse*: "Helbred de syke, gjør spedalske rene, oppvekk de døde, kast ut djevlene," og den historiske skissen/grunnrisset fra *Kirkehåndboken* som slår fast at The First Church of Christ, Scientist, grunnlagt av Mary Baker Eddy, var en kirke som "var bestemt til å ihukomme vår Mesters ord og gjerninger, og som skulle gjeninnføre den opprinnelige kristendom og dens tapte element, helbredelse" (s.17). Det likte jeg svært godt. Kirke er så mye mer enn bare å snakke om Kristen Vitenskap; den hjelper oss til å leve den hver dag!

Den grenkirken jeg går i uttrykker fellesskap ved å behandle hver gudstjeneste som en helbredende tjeneste. Jeg har vært en glad mottaker av menighetens kollektive bønn. Nok en form for fellesskap. En søndag da jeg utførte min tjeneste som annen foreleser, begynte jeg å få vanskeligheter med å puste. Midt i gudstjenesten klarte jeg plutselig ikke å trekke pusten. Men nesten øyeblikkelig følte jeg en bølge av fred skylle over meg, og problemet forsvant.

Jeg var ikke lite overrasket og takknemlig, og husket plutselig et annet avsnitt fra *Kirkehåndboken*: "Bønner i Kristen Vitenskaps kirker skal utelukkende bes for menigheten i sin helhet" (s.42). Jeg

innså at jeg hadde fått erfare de herlige resultatene av at denne statutten i kirkehåndboken ble fulgt av vår menighet.

Jeg har blitt fengslet av å lese om de daglige kjøreturene Mary Baker Eddy foretok (med hest og vogn) i nabolaget sitt – og hvordan mange ble helbredet simpelthen ved at hun kjørte forbi, og erkjente deres åndelige identitet. For å demonstrere kristent fellesskap på et individuelt nivå, prøver jeg å spasere daglig eller ta en busstur til et sted inspirasjonen leder meg til. Enten i nabolaget eller til stranden. På hver tur forventer jeg helbredelse, og holder fast i tanken noe fra Vitenskap og helse: "Jesus så i Vitenskapen det fullkomne menneske, som viste seg for ham hvor det syndige dødelige menneske viser seg for dødelige. I dette fullkomne mennesket så Frelseren Guds egen liknelse, og dette rette syn på mennesket helbredet de syke" (s.476-477). Et engasjement for å se andre på denne måten er en form for fellesskap. Noen ganger kommer det som en anledning til å gi Vitenskap og helse til noen, eller bare å sitte på et utested og prise Guds harmoni i virksomhet overalt rundt meg.

Etter å ha vært vitne til aktivt kristent fellesskap i mange år, og for å streve for å uttrykke det bedre selv, ser det med ydmykelse jeg ser tilbake på den engle-tanker som først ansporet meg til å revurdere min holdning til kirke. Den gangen visste jeg teoretisk at den "stille susing" var verd å lytte til, men jeg hadde ingen idé om hvor mye den skulle komme til å velsigne mine handlinger.

Eric Oyama er en Kristen Vitenskaps praktiserende fra Los Angeles, California.